

Исуса, майка му, Марта, Магдалина и другитѣ иерусалимски жени, бѣха се научили вече, че любимия имъ учителъ и Господъ е осъденъ на страшно наказание. Гръмнати отъ известието, тѣ се затекоха по най-правия пѣтъ, който водѣше къмъ Голгота. И тѣ пристигнаха тамъ въ сѣщото врѣме, когато и Христосъ се изкачваше. Тѣ го видѣха подигранъ, окървавенъ, и викове отъ ужасъ се изтрѣгнаха отъ любящитѣ имъ гърди.

Христосъ трепна. Силитѣ му веднага се повърнаха. Той се изправи, обърна се и имъ извика:

— Дъщери и жени иерусалимски, не плачете за мене! Плачете за себе си и за своитѣ деца! Плачете за онзи страшенъ день, когато всички ще извикате на горитѣ: Паднете отъ горе ни, скрийте ни отъ страшния гнѣвъ на Господа!...

Но Христосъ не бѣ оставенъ да се изкаже. Враговетѣ му, които го обикаляха, веднага завикаха. Нѣкои отъ ново почнаха да го биятъ, а палачътъ го хвана и поведе нагоре по хълма.

Тѣ вървѣха. Бързаха. Оставаха още само нѣколко крачки. Отъ върха на хълма вече се чуваше шумния говоръ. Дълбокитѣ дупки за кръстоветѣ вече бѣха изровени.

Предъ самия връхъ на Голгота имаше една малка пещера. Тукъ довеждаха осъденитѣ на смъртъ. Даваха имъ дѣ пиятъ вино, смѣсено съ смирна. Туй вино упояваше наказанитѣ и намаляваше болкитѣ и страданията имъ. Но Исусъ се отказа отъ виното. Той искаше съ пълно съзнание да изпие чаша на страданията за всички хора. Той помоли само да му дадатъ чаша вода да пие. Войниците му дадоха оцетъ, който винаги се донасяше, когато трѣбваше да се изпълни нѣкое смъртно наказание. Кислотата утолява жаждата,